

Editor: Anca EFTIME

Servicii editoriale: **Strat & Strat**

DTP: Simona RĂDULESCU

Muse of Nightmares, Laini Taylor

Copyright © 2018 by Laini Taylor

This edition published by arrangement with Little, Brown, and Company,
New York, New York, USA. All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română
sunt rezervate Editurii EPICA

ISBN: 978-606-8754-82-6

București, 2021

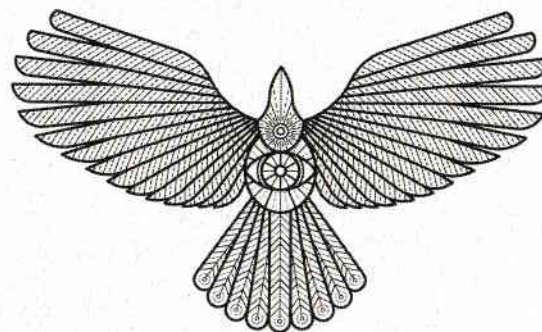
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TAYLOR, LAINI

Muza coșmarurilor / Laini Taylor ; trad. din lb. engleză
și note de Iulia Dromereschi. - București : Epica, 2021
ISBN 978-606-8754-82-6

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

LAINI TAYLOR

MUZA COȘMARURILOR

Traducere din engleză de
IULIA DROMERESCHI

EPICWAVE

Editura Epica • București • 2021

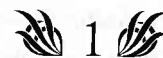

PARTEA I

elilith (el-li-lith), *substantiv*

Tatuaje aplicate fetelor din Plângerea, în jurul buricului, când devin femei.

Arhaism — rad. „eles“ (sine) + „lilithai“ (soartă), semnificând perioada când o femei își ia în mâini propria soartă și își stabilește drumul în viață.

PRECUM NESTEMATELE, PRECUM SFIDAREA

Kora și Nova nu văzuseră niciodată un Mezartim, dar știau totul despre ei. Toată lumea știa. Știau că au piele „albastră ca safirele“, cum spunea Nova, deși nici safire nu văzuseră vreodată. „Albastră ca ghețarii“, spunea Kora. Ghețari vedeau tot timpul. Știau că „Mezartim“ însemna „slujitor“, deși nu era vorba de slujitori obișnuiți. Erau magicienii-slujitori ai imperiului. Zburau, sau scui-pau foc, sau citeau minți, sau se transformau în umbre și apoi se reîntropau. Veneau și plecau prin niște despicături în cer. Se vindecau, își schimbau forma, puteau dispărea. Aveau daruri de războinici, o putere imposibilă și îți puteau spune cum vei muri. Nu toate la un loc, firește, dar câte un dar de fiecare, numai unul — și nu le alegeau chiar ei. Darurile erau *în* ei, la fel ca în oricine, așteptând, cum așteaptă tăciunile mocnit să se aprindă, dacă aveau noroc și erau binecuvântați, să fie alese.

Așa cum fusese aleasă mama Korei și a Novei, cu șaisprezece ani în urmă, când Mezartimii veniseră ultima dată în Rieva.

Pe atunci, fetele erau niște copile, așa că nu își aminteau de Slujitorii cu pielea albastră, și nici de nava lor metalică, și nu își aminteau nici de mama lor, pentru că Slujitorii o luaseră și o făcuseră de-ale lor, iar ea nu se mai întorsese.

Cândva, le trimitea scrisori din Aqa, orașul imperial, unde, scria ea, oamenii nu erau doar albi sau albaștri, ci de toate culorile, iar palatul de metal al zeilor plutea în aer, mutându-se din loc în loc. *Dragile mele*, spunea ultima scrisoare, care ajunsese cu opt ani în urmă. *Plec. Nu știu când mă voi întoarce, dar voi veți fi, cu siguranță, femei în toată firea. Aveți grijă una de cealaltă, pentru mine, și amintiți-vă mereu, indiferent de ce vi se spune, că v-aș fi ales pe voi, dacă mi s-ar fi dat de ales.*

V-aș fi ales pe voi.

Iarna, în Rieva, încălzeau în foc pietre șlefuite, apoi le vârău peste noapte în așternuturile lor de blănuri, deși se răceau repede, iar când se trezeau le dureau coastele de cât de tari erau. Acele ultime cuvinte erau ca niște pietre încălzite care nu își pierdeau niciodată căldura și nu le răneau trupul, iar Kora și Nova le duceau cu ele peste tot. Sau poate că le purtau, ca pe niște bijuterii. Ca pe o sfidare. *Cineva ne iubește*, spuneau chipurile lor, când priveau spre Skoyë, sau refuzau să se teamă de tatăl lor. Nu era cine știe ce să aibă niște litere în loc de mamă, iar acum le rămăsese numai amintirea literelor, de când Skoyë le aruncase în foc „din greșală” — dar se aveau și una pe cealaltă. Kora și Nova: prietene, aliate. Surori. Erau inseparabile, ca versurile unui cuplet care și-ar fi pierdut sensul dacă erau folosite în afara contextului. Numele lor ar fi putut fi unul: *Korașinova*, atât de rar erau rostite separat, iar când erau, păreau incomplete, ca o jumătate de scoică, crăpată, ruptă în două. Fiecare era persoana și locul celeilalte. Nu aveau nevoie de magie să își citească una alteia gândurile, doar de priviri, iar

speranțele lor erau gemene, chiar dacă ele nu erau. Una lângă alta, erau pregătite pentru viitor. Indiferent de ce le pregătea viața și oricum le-ar fi dezamăgit, știau că se aveau una pe cealaltă.

Apoi, Mezartimii s-au întors.

Nova i-a văzut prima. Era pe plajă și tocmai se ridicase să își dea părul din ochi. A trebuit să-și folosească cotul, fiindcă într-o mână ținea harponul și în cealaltă cuțitul de hăcuit. Degetele i se încovoiaseră ca niște gheare în jurul lor și era murdară până la coate de mațe. Când și-a trecut mâna peste frunte, a simțit mirosul lipicios al sângelui pe jumătate uscat. Apoi, ceva a scânteiat pe cer, iar ea a ridicat privirea să vadă ce era.

— Kora, a spus ea.

Kora nu a auzit. Chipul ei, mânjit de sânge, era palid, împietrit de încăpățănare. Cuțitul pe care îl ținea în mână lucra neîncetat, însă privirea îi era pustie, de parcă și-ar fi lăsat mintea într-un loc mai frumos, fiindcă nu avea nevoie de ea pentru munca aceea dezgustătoare. Între ele se afla trupul unui uul, jupuit pe jumătate. Plaja era acoperită de zeci de alte leșuri și de alte siluete stând aplecate, ca și ale lor. Nisipul mustea de sânge și de limfă. Cyrii țipau, luptându-se pentru măruntaie, și nu departe de plajă apele erau doldora de pești-cu-țepi și de rechini cu cioc, atrași de duhoarea dulce și sărată. Era Măcelul, cea mai urâtă perioadă a anului în Rieva — cel puțin pentru femei și fete. Bărbații și băieții o adora. Nu foloseau harpoane și cuțite, ci sulite. Ei ucideau animalele și le smulgeau colții, pentru a-și ciopli trofee, lăsând leșurile acolo unde căzuseră. Măcelăria era treabă de femei, chiar dacă era nevoie de mai multă rezistență și de mai multă forță decât pentru uciderea animalelor. „Femeile noastre sunt puternice”, se laudau bărbații, de sus, de pe promontoriu, departe de duhoare și de muște. Și erau

puternice, erau posomorâte și obosite, tremurau de obosite peste măsură ce erau și stăteau înmuiate în toate lichidele scârboase care se scurg din lucrurile moarte, când sclipirea a atras și privirea Novei.

— Kora, a repetat ea, iar sora ei a ridicat ochii, totuși, urmărindu-i privirea îndreptată spre cer.

A fost de parcă Nora nu ar fi putut procesa ce se întâmpla, deși ea văzuse prima. De îndată ce ochii surorii sale s-au fixat la lucrul acela, șocul le-a scuturat pe amândouă.

Era o navă celestă.

O navă celestă însemna Mezartimi.

Iar Mezartimii însemnau...

O scăpare. Evadarea din Rieva, fuga de gheață, de uuli și de trudă. De tirania lui Skoyë și de apatia tatălui lor, și, în ultima vreme, de bărbați. În ultimul an, bărbații din sat începuseră să se oprească, aflându-se în trecere, ca să se uite când la Kora, când la Nova, apoi când la Nova, când la Kora, de parcă ar fi ales o găină pentru tăiere. Kora avea șaptesprezece ani, Nova șaisprezece. Tatăl lor le putea căsători oricând dorea. Singurul motiv pentru care nu o făcuse încă era Skoyë, mama lor vitregă, care nu putea concepe să își piardă sclavele. Ele făceau mai toată treaba și mai aveau grijă și de armata de frați mai mici. Dar Skoyë nu le putea păstra pentru totdeauna. Fetele erau daruri de dat, nu de păstrat, sau, mai degrabă, vite de vândut, așa cum știa prea bine orice tată al unei fice dorite din Rieva. Iar Kora și Nova erau destul de drăguțe, cu părul lor bălai, aproape alb, și cu ochii lor căprui și strălucitori. Aveau încheieturi delicate, dar puternice, și, deși siluetele le erau ascunse sub straturi de lână și de piele de uul, șoldurile erau greu de ignorat. Aveau forme cât să încălzească așternuturile de blănuri și erau știute că munceau din greu. Venise timpul. Cu siguranță că, până în Miezul Iernii, când cădea luna neagră, aveau să fie soții,

trăind cu oricine îi făcea tatălui lor cea mai bună ofertă, despărțite una de cealaltă.

Și nu era doar faptul că aveau să fie despărțite, sau că nu-și doreau să devină neveste. Cel mai mult sufereau din cauză ar fi pierdut minciuna.

Ce minciună?

Nu este viața noastră.

De când se știau, asta își spusese, cu și fără cuvinte. Se priveau una pe cealaltă cu o intensitate aparte, de parcă și-ar fi vorbit. Când lucrurile mergeau foarte prost — în toiul Măcelului, când tăiau leș după leș, sau când le plesnea Skoyë, când rămâneau fără mâncare înainte să iasă din iarnă — păstrau minciuna aprinsă între ele. *Nu este viața noastră. Să ne amintim. Locul nostru nu este aici. Mezartimii vor reveni și ne vor alege. Nu este viața noastră adevărată.* Oricât de rău ar fi mers lucrurile, trebuiau să continue. Dacă ar fi fost o singură fată, și nu două, minciuna s-ar fi stins cu mult timp în urmă, ca o lumânare apărută doar de o mână. Dar erau două, iar între ele o țineau în viață, o vedeau oglindită una în cealaltă și își treceau încrederea de la una la alta, niciodată singure, niciodată învinse.

Șușoteau în noapte despre darurile pe care le-ar putea avea. Aveau să fie puternice, la fel ca mama lor, de asta erau *sigure*. Erau menite să fie vrăjitoare-soldați, nu mirese truditore sau fice ținute în sclavie, și urmau să fie luate pe sus și duse în Aqa, să se pregătească de luptă și să poarte pe piele metalul zeilor, iar când venea timpul aveau să plece și ele — sus, printr-o despicătură în ceruri, să devină eroine ale imperiului, albastre precum safirele, precum ghețarii, frumoase precum stelele.

Dar anii treceau și nici urmă de Mezartimi, iar minciuna se destrăma încet, așa că, atunci când se priveau una pe alta, căutând

încrederea dintre ele, au început să simtă că le cuprindea teama.
Dar dacă este, totuși, viața noastră?

În fiecare an, în Ajunul Miezelui Iernii, Kora și Nova se cățarau pe cărarea alunecoasă de pe culme și priveau scurta apariție a soarelui, știind că era ultima dată când aveau să-l vadă, pentru o lună. Pierderea minciunii era ca pierderea soarelui — nu pentru o lună, ci pentru totdeauna.

Să vadă nava aceea celestă... a fost ca întoarcerea luminii.

Nova a scos un sunet voios. Kora a râs, cu bucurie, eliberată și... acuzator.

— Astăzi? a întrebat ea nava de pe cer. Râsetul ei excepțional a răsunat pe plajă. *Serios?*

— Nu puteați veni săptămâna trecută? a strigat Nora, cu capul dat pe spate, cu aceeași bucurie și cu aceeași libertate în voce, trezite acum la viață, și cu aceeași urmă de asprime. Erau learcă de sudoare, duhneau de la intestine și aveau ochii roșii de la mirosul înțepător al măruntaielor și de la gaze — și Mezartimii veneau acum? De-a lungul plajei, printre bucățile ude de bestii pe jumătate tranșate și prin norii de muște veninoase, celelalte femei au ridicat și ele privirea. Cuțitele s-au oprit. Uimirea s-a cuibărit în pustietatea amorțită de măcel, când nava a plutit mai aproape. Era făcută din metalul zeilor, de un albastru viu, sclipitoare ca oglinda, reflectând soarele și făcându-le să vadă pete.

Navele celeste ale Mezartimilor erau construite de mințile căpitanilor, iar aceasta avea formă de viespe. Aripile erau netede ca lamele de cuțit, iar capul, un oval care se alungea într-un con, cu două globuri imense în chip de ochi. Trupul de insectă al navei era format din torace și din abdomen, unite de o talie îngustă. Avea chiar și ac. A zburat pe deasupra tuturor, îndreptându-se spre

promontoriu, și a dispărut în spatele palisadei de piatră care adăpostea satul de vânt.

Inimile Korei și Novei băteau cu putere. Tremurau de încântare, de furie, de respect, de speranță și de dorința de răzbunare. Și-au aruncat harpoanele și cuțitele, înfigându-le în uul și știind amândouă, când și-au desprins degetele de pe mânerle uzate ale uneltelor, că nu aveau să se mai întoarcă să le recupereze.

Nu este viața noastră.

— Ce credeți că faceți? a întrebat Skoyë, când ele s-au îndreptat împleticindu-se către țărm.

Au ignorat-o, căzând în genunchi în apa puțin adâncă și rece ca gheața, pe care au început să și-o toarne în cap. Spuma mării era rozalie și bucăți de grăsime și de cartilaje pluteau în jurul lor, însă apa era oricum mai curată decât ele. Și-au frecat pielea și părul, fiecare, apoi una celeilalte, atente să nu calce în locurile adânci, acolo unde se agitau peștii-cu-țepi și rechinii.

— Întoarceți-vă la muncă, voi două, le-a muștrat Skoyë. Nu e momentul să plecați.

Au privit-o uimite.

— Mezartimii sunt aici, a spus Kora, cu o voce încălzită de uimire. Vom fi testate.

— Nu până când nu terminați cu acel uul.

— Termină-l tu, a spus Nova. Nu pe *tine* vor să te vadă.

Skoyë s-a uitat cu o față înăcrîtă la ele. Nu era obișnuită să i se răspundă, și nu doar asta era problema. Prinsese nuanța din tonul Novei. Era dispreț. Skoyë fusese testată, cu șaisprezece ani în urmă, și știa care fusese darul ei. Toată lumea din Rieva fusese testată, cu excepția bebelușilor, și numai una fusese Aleasa: Nyoka, mama lor. Nyoka avea un dar de războinică de o forță *năucitoare* — pur și simplu. Putea trimite unde de șoc în aer și în pământ.

Scuturase tot satul când i se trezise puterea și provocase o avalanșă care blocase cărarea către puțurile din mină. Darul lui Skoyë, teoretic, era tot unul de războinică, însă cu o forță atât de mică, încât părea o glumă. Putea da senzația de înțepătură de ac — sau, cel puțin, de atâta a fost în stare pe durata testului. Doar Aleșii își puteau păstra darurile, și numai în slujba imperiului. Toți ceilalți trebuiau să revină la normal. Să redevină lipsiți de putere. Să pălească.

Atinsă, Skoyë a ridicat mâna să o pocnească pe Nova, dar Kora a prins-o de încheietură. Nu a spus nimic. A clătinat doar din cap. Skoyë și-a dat mâna înapoi, uimită și furioasă. Fetele reușeau întotdeauna să o înfurie, nu prin neascultare, ci prin felul lor de a fi intangibile, *superioare*, privind restul oamenilor dintr-un loc aflat la înălțime, la care ceilalți nu aveau niciun drept.

— Credeți c-or să vă aleagă pe voi, doar fiindcă au ales-o pe ea? a întrebat. Nyoka cea perfectă. Skoyë a dat să scuipe. Nu era suficient că Nyoka fusese aleasă, luată din iadul ăsta de stâncă și de gheață numit insulă, dar mai și rămânea în inima soțului și în imaginația fiicelor, și în amintirile tuturor. Nyoka scăpase și își păstrase perfecțiunea ei falsă pentru toți, rămăsese pentru totdeauna tânăra mamă frumoasă, chemată să înfăptuiască lucruri mărețe. Buzele lui Skoyë s-au arcuit într-un rânjet. Credeți că sunteți mai bune decât noi? Credeți că *ea* era?

— *Da*, a sâsăit Nova, la prima întrebare. *Da*, a sâsăit și la a doua. *Și da*. Își dezvelise dinții. Voia să muște. Dar Kora a apucat-o de mână și a împins-o către cărarea care șerpuia în susul stâncii. Nu erau singurele care se îndreptau într-acolo. Celelalte femei și fetele o luaseră toate spre sat. Aveau musafiri. Rieva se afla la capătul lumii, acolo unde ar fi fost o scurgere, dacă lumile aveau scurgeri. Străinii de orice fel erau la fel de rari precum fluturii născuți din

piatră, iar aceștia erau *Mezartimii*. Nimeni nu voia să îi rateze, nici dacă asta ar fi însemnat ca uulii să se împută pe plajă.

Sporovăială agitată, râsete înăbușite, zumzete de încântare — niciuna dintre celelalte nu se obosise să se spele. Nu că ele s-ar fi putut numi *curate*, dar se frecaseră bine pe mâini și pe fețe, care acum erau îmbujorate, și își pieptănaseră cu degetele părul ud și sărat, dându-l pe spate. Toate celelalte erau mânjite de grăsime, negre de sânge, iar unele încă strângeau în mâini cârlige și cuțite.

Arătau ca un roi de criminale năpustindu-se afară din stup.

Au ajuns în sat. Nava-viespe se afla în poiană. Bărbații și băieții se adunaseră în jurul ei, iar acum aruncau priviri către femei, încărcate cu dispreț și rușine.

— Îmi cer scuze pentru miros, le-a spus bătrânul satului, Shergesh, înalților oaspeți.

Așa au văzut Kora și Nova Mezartimi pentru prima oară — sau, poate, pentru a doua oară, dacă, în urmă cu șaisprezece ani, erau niște prunci ținuți în brațe de Nyoka, care stătea chiar acolo unde se aflau ele acum, cu viața pe cale să i se schimbe.

Erau patru: trei bărbați și o femeie. Într-adevăr, albaștri ca ghetarii. Dacă mai avuseseră vreo speranță că Nyoka s-ar fi putut afla printre ei, acum se dovedise că fusese în van. Nyoka avusese părul blond deschis, ca fetele ei. Femeia de acum avea bucle mici și negre. Cât despre bărbați, unul era înalt și era ras în cap, iar celălalt purta părul lung, care îi atârna ca niște frânghii până în talie. Ultimul era obișnuit, doar pielea o avea albastră. Sau... ar fi trebuit să fie obișnuit. Avea părul castaniu și un chip simplu. Nu era nici înalt, nici scund, nici chipeș, nici hidos, dar avea ceva care făcea ca privirile să se mute de de la camarazii săi către el. Alura lui relaxată sau felul în care își ținea înclinată bărbia, cu aroganță? Fără vreun motiv anume, Kora și Nova erau sigure că el era